

פרשת חוקת

אוי לך מואב אבדת עם כמוש נתן בניו פליטים ובנותיו בשבית למלך אמורי סיחון (כא, כט)

ולכאורה צער זה היה להם להצטער אחר שכבש סיחון את מואב, דצער הוא שבנותיו נשבו, אך מה מקום לצער זה אחר שכבשו ישראל את סיחון.

אלא דאיתא בגמ' (גיטין לז, ב) דעובד כוכבים קונה את העובד כוכבים למעשה ידיו אך לא לגופו. והנה הכסף משנה (פ"ט מהל" עבדים ה"ד) נסתפק, דעכו"ם שקנה את העכו"ם בשביה ע"י כיבוש מלחמה והוי דינא במלכותא, האם בכה"ג קונה אותו אף לגופו (כמו כשישראל קנה את העכו"ם בכיבוש), או דאף בכה"ג אינו קונה אותו אלא למעשה ידיו, אך לא לגופו.

בכך י"ל דמואב התנחם, דלא ניקנו בנותיהם של מואב לסיחון אלא למעשה ידיהם אך לא לגופם. וא"כ עתה כשכבשו ישראל את סיחון, יצאו בנותיהם לגמרי לחירות. שהרי נאמר 'אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה'.

אכן המושלים טענו, דע"י דינא דמלכותא קונים אף לגופם, ולכן אמרו 'אוי לך מואב', שאין לך להתנחם בכיבוש ישראל, מאחר שמלך אמורי קנה אותן לגופן וישראל ירשו נכסי סיחון, ובנותיך בכלל הנכסים ומותר להשתעבד בהן.

מקור: יוסף לקח